

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114204744
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3114204744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne O.. C. S., nar. XX.XX.XXXX, S. trvale bytom D.. M. R. S. XX, O., práv. zastúpená V.. so sídlom U. proti žalovanej Z. so sídlom R. o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. februára 2020, č.k. 27C/38/2014-82, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **n e m á** proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.233,74 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa OÚV PZ SR D. O. nad S. T.: P.-XXX/NM-XXXX zo dňa 27.10.2000 začala byť žalobkyňa stíhaná ako obvinená pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1, ods.2 Trestného zákona. Uznesenie bolo žalobkyni doručené dňa 06.11.2000, jej právnemu zástupcovi dňa 07.11.2000. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorú jej prokurátor Okresnej prokuratúry D. O. nad S. sp. zn. Pv XXX/XX zo dňa 21.12.2000 zamietol. Prokurátor Okresnej prokuratúry D. O. nad S. dňa 11.02.2002 podal na žalobkyňu na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol súd dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ju podľa § 224 ods.2 Tr. zák. uznal vinnou a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti tomuto trestnému rozkazu podala dňa 28.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 tak, že žalobkyňu uznal vinnou zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods.1, ods.2 Tr. zák. a uložil jej trest odňatia slobody rovnako ako v trestnom rozkaze a navyše trest zákazu činnosti vykonávať lekársku prax v trvaní 1 rok. Proti tomuto rozsudku žalobkyňa podala ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, z podnetu ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý žalobkyňu rozsudkom sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011 spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodil z dôvodu, že absentuje dôležitý a neopomenuteľný formálny znak skutkovej podstaty žalovaného trestného činu - jeho objektívna stránka, pričom tento je nevyhnutný pre vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovaným. Na odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 zamietol odvolanie na verejnom zasadnutí, na ktorom bola osobne prítomná žalobkyňa ako aj jej právny zástupca. Oslobodzujúci rozsudok okresného

súdu v spojitosti s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2012. Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 bolo doručené žalobkyni dňa 20.09.2012 a právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 10.09.2012. Žalobkyňa zaslala žalovanému návrh na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 10.04.2013, v ktorom požadovala úhradu skutočnej škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 1.237,74 eur titulom zaplatenia odmeny za právnu službu advokáta za jeho obhajobu v trestnom konaní a 75.000,- eur za nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona. Žalovaný listom zo dňa 09.12.2013 oznámil žalobkyni, že jej žiadosť bola predbežne prerokovaná v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom žiadosti nebolo vyhovené. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v rámci svojich podaní označila viaceré úradné rozhodnutia, ktoré mu mali spôsobiť škodu, ale len rozhodnutie o vznesení obvinenia voči žalobkyni nadobudlo právoplatnosť (resp. sťažnosť nemala odkladný účinok), teda len na základe tohto rozhodnutia bolo možné domáhať sa svojich nárokov, s odkazom na § 4 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb, resp. § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť v roku 2010, tak nárok žalobkyne je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., s odkazom na § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z. Žalovaná vzniesla námietku premlčania, preto súd prvej inštancie sa v prvom rade touto námietkou zaoberal. Konštatoval, že žalobkyni bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia dňa 06.11.2000, teda od tohto dňa začala plynúť 10-ročná objektívna lehota v zmysle § 22 zákona č. 58/1969 Zb. a uplynula dňa 06.11.2010. Keďže žaloba bola podaná až dňa 03.03.2014, žaloba bola podaná oneskorene, po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. V danom prípade podľa súdu boli preukázané dôvody a okolnosti, pre ktoré možno považovať vznesenie námietky premlčania žalovaným pri uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nezavinila márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keďže táto uplynula skôr, než bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená, pričom oslobodenie spod obžaloby bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. V tomto prípade došlo k situácii, keď pre neúspech žalobkyne s uplatnením nároku na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie žalobkyne trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči žalobkyni neprimerane tvrdým postihom. Súd prvej inštancie mal za to, že sú splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom. Dospel preto k záveru, že v danej veci vznesenie námietky premlčania žalovaným možno považovať pri márnom uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade oslobodenia žalobkyne spod obžaloby po uplynutí uvedenej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom ústavný súd riešil obdobnú právnu otázku. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu lehotu, súd prvej inštancie konštatoval, že subjektívna lehota na podklade § 22 zákona č. 58/1969 Zb. začala plynúť dňa 10.05.2012, kedy bolo žalobkyni oznámené, že je definitívne oslobodená spod obžaloby, pričom toto rozhodnutie v tento deň aj nadobudlo právoplatnosť. Z pohľadu výkladu citovaného zákona treba brať na zreteľ, kedy sa žalobkyňa o tejto skutočnosti dozvedel, či to už bolo oznámením rozhodnutia alebo jeho doručením. Ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky. Ak teda žalobkyni bolo oznámené dňa 10.05.2012, že voči nej de facto i de iure nemalo byť vznesené obvinenie, tak subjektívna lehota, za použitia § 22 ods. 3 cit. zákona, s pripočítaním 6-mesačnej lehoty v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona uplynula dňa 10.11.2015. Keďže žalobkyňa podala žalobu už dňa 03.03.2014, v trojročnej premlčacej lehote, jej nárok z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty nebol premlčaný. V zmysle uvedeného nárok uplatnený žalobkyňou nie je premlčaný, pričom súd nemal preukázané, že by jej nárok na náhradu škody bol alebo jej časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený. V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Poukázal na to, že táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného

v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonmi, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v konaní preukázala, že v súvislosti s trestným stíhaním jej vznikli trovy obhajoby, ktoré právnenému zástupcovi v trestnom konaní uhradila. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že návrh žalobkyne je čiastočne dôvodný. V prvom rade sa zaoberal nárokom žalobkyne na náhradu škody, predstavujúcu zaplatené trovy právneho zastúpenia svojmu obhajcovi v trestnom konaní. Základ tohto nároku žalobcu považoval za daný a teda, čo do základu oprávnený. Uviedol, že už Ústava SR zaručuje právo obvineného zastupovať sa pred orgánmi činnými v trestnom konaní samému alebo prostredníctvom obhajcu. Žalobkyňa si v trestnom konaní zvolila obhajcu napriek tomu, že nešlo o prípad nutnej obhajoby, mala na to právo a vynaložila finančné prostriedky ako fyzická osoba, za účelom odstrániť nežiaduce právne následky rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Pokiaľ by nebolo začaté trestné stíhanie, ani by neprebiehala, finančné prostriedky na obhajcu by nebolo potrebné vynaložiť. Žalobkyňa teda preukázala vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní o začatí trestného stíhania. Súd prvej inštancie preskúmal dôkazy žalobkyne predložené v súvislosti s preukazovaním výšky škody. V prvom rade konštatoval, že žalobkyňa dostatočným spôsobom preukázala, a to príjmovými dokladmi a výpisom z účtu, že skutočne uhradila v 2 častiach odmenu za právne služby v celkovej výške 1.237,74 eur tak, ako sú vyúčtované faktúrami XXXXXXXX zo dňa 16.09.2010 a č. XXXXXXXX zo dňa 15.01.2013. Trovy právneho zastúpenia vyčíslila nasledovne: dňa 20.11.2000 - Prevzatie a príprava 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 22.11.2000 - Doplnenie sťažnosti obvinenej 400,- Sk, režijný paušál, 100,- Sk, 23.11.2000 - časť na výsluchu Z. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 23.11.2000 - Účasť na výsluchu S. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 23.11.2000 - Účasť na výsluchu N. 400,- Sk, od 13:00 do 15:00 h. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 29.11.2000 - Účasť na výsluchu Z. (400-20%) 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 26.01.2001 - Účasť na výsluchu Y. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 29.01.2001 - Účasť na výsluchu N. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 31.01.2001 - Účasť na výsluchu Y. 320,- Sk, od 13:00 do 15:00h. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 31.01.2001 - Účasť na výsluchu B. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 27.02.2001 - Účasť na oboznamovaní 320,-Sk, režijný paušál 100,- Sk, 11.12.2001 -Preštudovanie vyšetrovacieho spisu 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 21.02.2002 - Odpor proti trestnému rozkazu 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, s tým, že od 01.07.2003 platca DPH, dňa 16.09.2005 - Hlavné pojednávanie 1.001,- Sk, od 12:30 do 15.45 hod. 1.001,- Sk, režijný paušál 150,- Sk, 31.01.2006 - Hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, od 08:00 hod. do 10:20 hod. 1.092,- Sk, od 10:30 do 13:05 hod. 1.092,- Sk, režijný paušál 164,- Sk, 19.05.2006 - Hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, režijný paušál 164,- Sk, 26.01.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, od 11:30 - 13:30 hod. 1.188,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 23.03.2007 - Hlavné pojednávanie - 1/4-ina 297,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 06.09.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, od 08:30-09:45 hod. a od 10:00 - 11:20 hod. 1.188, Sk, režijný paušál 178,- Sk, 15.11.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 19.11.2007 - Hlavné pojednávanie - 1/2-ica 594,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 31.12.2008 - Úkony právnej služby spolu: 18.754,- Sk = 622,51 Eur, režijný paušál spolu: 2.832,- Sk = 94,00 eur s tým, že od 01.06.2009 DPH aj z režijného paušálu, dňa 14.05.2010 - Odôvodnenie odvolania 48,09 eur, režijný paušál 7,21 eur, 20.05.2010 - Verejné zasadnutie o odvolaní 48,09 eur, režijný paušál 7,21 eur, 12.04.2011 - Hlavné pojednávanie 30,88 eur, od 09:30 do 13:18 hod. 30,88 eur, režijný paušál 7,41 eur, 10.05.2011 - Hlavné pojednávanie 30,88 eur, režijný paušál 7,41 eur, 10.05.2002 - Verejné zasadnutie o odvolaní 31,79 eur, režijný paušál 7,63,- eur. Úkony právnej služby spolu: 843,12 eur, režijný paušál spolu: 130,87 eur, 20% DPH z úkonov od 01.07.2003 137,57 eur, 20% DPH z režijného paušálu od 01.06.2009 7,37 eur, náhrada cestovných výdavkov = 1/3-ina zo 185,56 eur 61,85 eur, náhrada za stratu času = 1/3-ina zo 170,88 eur 56,96 eur, 1/3-ina z dôvodu obhajoby 3 osôb SPOLU: 1.237,74 eur. Nahliadnutím do trestného spisu súd prvej inštancie preskúmal, či skutočne tieto úkony vykonané boli a či boli účelné na vykonanie obhajoby so všetkou odbornou starostlivosťou. Uviedol, že odmena advokáta v trestnom konaní bola vypočítaná podľa vyhl. MS SR č. 240/1990 Zb., vyhl. č. 163/2002 Z.z. účinnej od 01.04.2002 a vyhl. č.655/2004 Z.z. účinnej od 01.01.2005. Žalovaný vyčíslenie a výpočet trov obhajoby nespochybnil, nerozporoval ani nenamietal, s výnimkou výpočtovej chyby (20 % DPH) a námietkou o nepreukázaní, že právny zástupca žalobkyne je od 01.07.2003 platca DPH. Osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, potvrdenie od Daňového úradu H., že právny zástupca je platiteľom dane od 01.07.2003 sa nachádza v spise na č.l. 31. Súd prvej inštancie sa stotožnil s námietkou o nesprávnom výpočte 20 % DPH z úkonov od 01.07.2003, keď základ sumy pre výpočet DPH mala byť suma 667,86 eur za úkony právnej služby realizované právnym zástupcom žalobkyne po 01.07.2003 (ako rozdiel medzi celkovou sumou za všetky úkony právnej služby 843,12 eur a sumy 175,26 eur ako sumy vyúčtovanej za úkony právnej služby realizované právnym zástupcom žalobkyne do 01.07.2003) a výsledok je správne vo výške vo výške 133,57 eur a nie ako uplatňuje žalobkyňa 137,57 eur. Na

základe uvedeného priznal žalobkyni titulom náhrady škody sumu 1.233,74 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Pokiaľ druhým nárokom žalobkyne bola náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- eur, ktorú si uplatnila podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., mal za to, že tento nárok je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., s odkazom na § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z. Dôvodil, že zákon č. 58/1969 Zb. nepozná ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy, právo na jej náhradu zaviedol až zákon č. 514/2003 Z.z. vo svojom § 17, ktorý však nadobudol účinnosť až 01.07.2004 a na tento prípad sa nevzťahuje. Mal za to, že uplatnený nárok žalobkyni nie je možné priznať ani z dôvodov, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd hovorí o práve na odškodnenie pre každého, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami článku 5. Žalobkyňa nebola zadržaná, ani zatknutá, nebola stíhaná väzobne a preto nie je možná bez ďalšieho predpisu aplikácia Dohovoru v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil čl. 46 Ústavy SR, ust. § 27 ods. 2, § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z., ust. § 2, § 4 ods. 1, 2, § 9, § 10, § 22 zák. č. 58/1969 Zb. a ust. § 3 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Nakoľko každá zo sporových strán bola úspešná len v časti uplatnených nárokov, žalobkyňa o zaplatenie náhrady skutočnej škody a žalovaný o zaplatenie nemajetkovej ujmy, vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola v prevyšujúcej časti žaloba zmietnutá, a to ohľadne druhého uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že podané odvolanie odôvodňuje ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vo výške náhrady škody 76.233,74 eur (t.j. o 4 eurá nižšou sumou než pôvodne uplatňovala) vyhovie a prizná jej náhradu trov konania vo výške 100%. Uviedla, že pokiaľ súd prvej inštancie jej titulom iného spôsobu výpočtu DPH sumu 4 eurá nepriznal, v tejto časti s rozhodnutím súdu prvej inštancie súhlasí. Pokiaľ druhý nárok na náhradu nemajetkovej ujmy jej však súd nepriznal s odôvodnením, že zákon č. 58/1969 Zb. nepozná ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy, s týmto nesúhlasí. Mala za to, že súd prvej inštancie obsah správnej právnej normy nesprávne aplikoval a vzhľadom k odôvodneniu rozsudku, v ktorom neuviedol, ako sa vysporiadal s nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 754/2016-42 a prečo sa od právneho názoru vysloveného v tomto náleze odklonil, porušil súd prvej inštancie základný princíp CSP, a to princíp právnej istoty v zmysle článku 2 Základných princípov CSP. Uviedla, že z citovaného nálezu Ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 Ústavy a na čl. 46 Listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla. Je to ústavne akceptovateľný a ústavou predpokladaný spôsob poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osoby. Ďalej poukázala na to, že v uvedenom náleze Ústavný súd rieši aj výšku primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy v nadväznosti na trvanie trestného stíhania, kde uviedol, že pri jeho trvaní v riešenom prípade počas 52 mesiacov je suma 620,- eur za mesiac trvania takéhoto trestného stíhania je nie neadekvátne. Poukazovala na to, že jej trestné stíhanie trvalo viac než 11 rokov, takmer 138 mesiacov, bolo začaté na základe pochybných dôkazov o jej zavinení a malo závažné následky v jej osobnostnej sfére, a to tak v súkromnom živote, na verejnosti a v zamestnaní. Bola nútená začať užívať lieky na ukludnenie, ktoré podľa potvrdenia lekára užíva stále. Prípad bol medializovaný, v dôsledku čoho sa nepríjemne cítila aj na verejnosti. Ako gynekológ začala pociťovať nedôveru k jej osobe, sama sa na výkon lekárskej praxe postupne nedokázala plne koncentrovať, z počiatkovej radosti a uspokojenia z vykonávanej práce začal u nej prevládať pocit nevyhnutnosti takúto prácu vykonávať, ktoré skutočnosti nakoniec viedli k podstatne skoršiemu ukončeniu jej lekárskej praxe, než by tomu bolo v prípade, ak by stíhaná nebola.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaného dokazovania, ako aj uviedol komplexné právne posúdenie vo vzťahu k predpokladom vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu (vrátane nemajetkovej ujmy) v intenciách zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej vyplýva povinnosť súdov vysporiadať sa v odôvodnení súdnych rozhodnutí so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami, avšak nie sú povinné dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu. Žalovaná mala za to, že závery obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu

prvej inštancie splňajú Ústavným súdom SR precizovanú povinnosť vysporiadania sa so všetkými právnymi a skutkovo relevantnými otázkami, kedy súd prvej inštancie jasne, presvedčivo a zrozumiteľne sformuloval, na základe akých právnych úvah dospel k záveru o nedôvodnosti žalobkyňou podanej žaloby v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Uviedla, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z., teda pred 01.07.2004 sa riadi ustanoveniami zák. č. 58/1969 Zb. Tento zákon však nepozná inštitút nemajetkovej ujmy, keďže náhrada nemajetkovej ujmy zo zodpovednosti štátu za škodu sa do právneho poriadku dostala až zákonom č. 514/2003 Z. z. Uvedené sa odzrkadlilo aj v rozhodovacej praxi súdov, kedy náhrada nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 58/1969 Zb. nie je priznávaná. Na tomto mieste žalovaná tak ako v rámci konania na súde prvej inštancie poukazovala na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2008 sp. zn. II. ÚS 467/2008. Dôvodila, že výnimkou, kedy je možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy, je situácia, keď prišlo k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody osoby, tzn.: k nezákonnej väzbe alebo nezákonnému výkonu trestu odňatia slobody. Na dané prípady sa bude aplikovať Dohovor, keďže vychádzajúc z čl. 154c ods. 1 Ústavy, tento priznáva väčší rozsah ústavných práv a slobôd ako vnútroštátna úprava. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru (uvedené napokon konštatoval aj súd prvej inštancie v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Súd SR však na rozdiel od Dohovoru priznávajú náhradu nemajetkovej ujmy, ak sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb. za pozbavenie osobnej slobody, napriek tomu, že osobná sloboda osoby bola obmedzená v súlade so zákonom a až neskôr prišlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby. Žalovaná na základe uvedeného zastáva názor, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 58/1969 Zb. a podľa Dohovoru nemá oporu v zákone, ak titulom pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nie je nezákonné pozbavenie osobnej slobody, čiže rozhodnutie o väzbe alebo rozhodnutie o treste, ale je týmto titulom uznesenie o vznesení obvinenia. Poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/37/2012 zo dňa 31.07.2012. Ďalej dôvodila, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za použitia čl. 5 ods. 5 Dohovoru je možné priznať len za splnenia podmienok obsiahnutých v zák. č. 58/1969 Zb. vzťahujúcich sa k rozhodnutiu o väzbe/treste podľa druhej hlavy zákona (§ 5 - 8), a takejto náhrady sa nie je možné dovoľávať v súvislosti so vznesením obvinenia, resp. s následným vedením trestného stíhania, prípadne iným rozhodnutím, ktoré by bolo posúdené ako nezákonné podľa § 1 zák. č. 58/1969 Zb. K žalobkyňou zmienenému Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 24.01.2017 sp. zn. III. ÚS 754/2016 žalovaná uviedla, že tento predstavuje ojedinelé rozhodnutie Ústavného súdu SR - jednorazový odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR a z tohto dôvodu nemožno podľa názoru žalovanej mechanicky prevziať závery v ňom uvedené, ale naopak, posúdiť otázku prípadného vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu uznesenia o vznesení obvinenia v režime zák. č. 58/1969 Zb. komplexne, a to v kontexte iných (odlišných) rozhodnutí samotného Ústavného súdu SR (napr. uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2008 sp. zn. II. ÚS 467/2008), ako aj ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR. S ohľadom na uvedené žalovaná zastáva názor, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku postupoval správne, keď po dokazovaní vykonanom na súde prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žalobkyňou podanej žaloby v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 75.000,- eur. Následne z opatrnosti, ak by sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, žalovaná zdôrazňovala, že v súlade s ustálenou judikatúrou zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy, t.j. že by v prípade nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom, na náhradu nemajetkovej ujmy a súčasne, že konanie o náhrady škody v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. je typickým sporovým konaním, na ktoré sa o.i. vzťahuje zásady kontradiktórnosti zakotvená v čl. 8 CSP, v zmysle ktorej zásady sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. V prípade, ak teda žalobkyňa požadovala náhradu nemajetkovej ujmy, bola povinná vznik nemajetkovej ujmy v konaní na súde prvej inštancie spoľahlivo preukázať. Mala za to, že žalobkyňou požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v celkovej výške 75.000,- eur je značne neprimeraná, nezodpovedá judikatúrou ESLP i Najvyššieho súdu SR zadaným kritériám pri posudzovaní primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy a taktiež niekoľkonásobne prevyšuje maximálnu náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú je možné priznať za najzávažnejší dôsledok (smrť človeka) v intenciách zák. č. 274/2017 Z.z.

4. Žalobkyňa v následnom písomnom vyjadrení naďalej zotrvala na dôvodoch podaného odvolania. Uviedla, že odvolanie podala z dôvodu, že súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo vo veci rozhodol o

nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu SR III. ÚS 754/2016-42, ktorým nálehom sú sudy viazané.

5. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov, čo do výroku II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti (okrem 4 eur) zamietnutá bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

6. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

7. V ďalšom odvolací súd vychádzajúc z obsahu odvolania podrobil konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu odvolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces ako výsledku tvrdeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý dôvod je zřejmý z obsahu odvolania (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP). Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti vyššie uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalobkyne zmeňujúce, či zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní. Jeho naplnenie je jedným zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia.

9. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zřejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

10. V ďalšom podrobil odvolací súd prieskumu rozhodnutie vo svetle odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP z hľadiska skutočností namietaných žalobkyňou.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej

inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne skutkové a právne závery. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu so správnou citáciou aplikovaných právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočný podklad pre uskutočnenie vecného prieskumu v odvolacom konaní (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a s prihliadnutím na zostávajúci obsah odvolania žalobkyne, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

14. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou proti žalovanej domáha náhrady škody na základe nezákonného trestného stíhania v období od 27.10.2000, a to do 10.05.2012, kedy bolo vyhlásené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To 87/2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie Okresného prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. Nm-1T/33/2002 zo dňa 10.05.2011, ktoré rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne jej bolo doručené dňa 20.09.2012. Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody vo výške 1.237,74 eur, ktorá jej vznikla zaplatením odmeny za právnu službu advokáta M.. G. za jeho obhajobu, ktorá náhrada jej bola súdom prvej inštancie priznaná v sume 1.233,74 eur. Ďalej sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- eur s poukazom na to, že trestné stíhanie voči jej osobe začalo v čase, keď mala 57 rokov a počas celého života nemala žiadne konflikty tak v rodine, na verejnosti ako aj v zamestnaní, kde bola uznávaná a vážená. Jedenásť rokov trvajúce trestné stíhanie zásadným spôsobom negatívne ovplyvnilo jej život tak v jej súkromí, v rodine, ako aj na verejnosti a v zamestnaní. Zadosťučinenie dané jej oslobodzujúcim rozsudkom preto nepovažovala za dostatočné. Prvoinštančný súd žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol z dôvodu, že tento je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. s odkazom na § 27 ods. 2 zák. č. 504/2013 Z.z. zákon č. 58/1969 Zb. nepozná ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy, právo na jej náhradu zaviedol až zákon č. 514/2003 Z.z. vo svojom § 17, ktorý nadobudol účinnosť až 01.07.2004 a na tento prípad sa nevzťahuje. Súd prvej inštancie dôvodil, že uplatnený nárok nie je možné priznať ani z dôvodov, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd hovorí o práve na odškodnenie pre každého, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ust. čl. 5. Konštatoval, že žalobkyňa nebola zadržaná, ani zatknutá, nebola stíhaná väzobne a preto nie je možná bez ďalšieho predpisu aplikácia Dohovoru. Žalobkyňa súdu prvej inštancie v podanom odvolaní vytýkala nesprávne právne posúdenie veci s tým, že súd prvej inštancie obsah správnej právnej normy nesprávne aplikoval a neodôvodnil prečo rozhodol v rozpore s rozhodnutím ÚS SR III. ÚS 754/2016-42.

15. Právny záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyššej súdnej authority, od ktorej sa súd v zmysle článku 2 ods. 2 CSP nemôže zásadne odkloniť. To dokazuje aj fakt, že názor v citovanom rozhodnutí bol prekonaný názorom Ústavného súdu SR v novšom rozhodnutí IV. ÚS 11/2019-13 zo dňa 10.01.2019, v ktorom uvádza:

„Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. má ten, na kom bola vykonaná väzba, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený. Zákon č. 58/1969 Zb. neobsahuje definíciu pojmu škoda, preto sa v zmysle § 20 zákona č. 58/1969 Zb. škoda a jej náhrada riadi podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, keď sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Zákon č. 58/1969 Zb. nepozná a neupravuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. V dôsledku prednosti medzinárodného práva sa začali nároky na náhradu nemajetkovej ujmy presadzovať, a to aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, keďže dohovor zaručoval väčší rozsah práva na odškodnenie nezákonnej väzby. Náhrada nemajetkovej ujmy v prípadoch rozhodnutí o vzatí do väzby vydaných pred 1. júlom 2004 je ako nárok založená čl. 5 ods. 5 dohovoru.

Nemajetková ujma je taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry subjektu, nie teda do majetkovej sféry fyzickej osoby. Vzhľadom na odlišný obsah pojmu ju treba odlišovať od majetkovej ujmy vrátane škody. Pojem „náhrada škody“ sa nemá vykladať ako „náhrada aj nemajetkovej ujmy“. Na to, aby sa „nezákonnosť“ v prípade väzby, po vykonaní ktorej bol poškodený právoplatne oslobodený spod obžaloby, naplnila, je potrebné naplniť hypotézu § 5 ods. 1

zákona č. 58/1969 Zb. (väzba, po vykonaní ktorej bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby), ktorého dispozíciou je právo na náhradu škody, ale nie nemajetkovej ujmy.

Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu a poskytnutie účinnej ochrany osobnosti, najmä jej dôstojnosti, dobrej povesti, súkromia a rodinného života. Ujma nemajetkovej povahy ako dôsledok rozhodnutia o väzbe vzniká v dobe, keď je nezákonne obmedzená osobná sloboda subjektu, a zakladá nárok na jej náhradu, ktorá sa uplatňuje na základe priamej aplikácie čl. 5 ods. 5 dohovoru.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinný od 1. júla 2004 zaviedol v § 17 ods. 2 okrem skutočnej škody a ušlého zisku aj ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy. Zákonodarca tu zahrnul pod náhradu škody aj náhradu nemajetkovej ujmy a tieto inštitúty spojil na základe analógie pre účely tohto zákona, uvedenú analógiu však nie je možné aplikovať spätne na účely zákona, ktorý s takýmto postupom nepočíta, t. j. na rozhodnutia vydané do 30. júna 2004.“

16. Výnimkou, kedy je možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy, je tak situácia, keď prišlo k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody osoby, tzn. k nezákonnej väzbe alebo nezákonnému výkonu trestu odňatia slobody, na ktoré prípady je prípustná aplikácia čl. 5 ods. 5 Dohovoru, v zmysle ktorého každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Tak ako správne konštatovala žalovaná, v prípade vydania uznesenia o vznesení obvinenia a následného vedenia trestného stíhania, ktoré skončí zastavením / oslobodením spod obžaloby však nedochádza k porušeniu čl. 5 Dohovoru, ako ani vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zák. č. 58/1969 Zb. Žalobkyňa nebola zatknutá, nebola pozbavená slobody, vzhľadom na ktoré skutočnosti súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu ústavne súladným postupom vyhodnotil a aplikoval relevantné právne normy, na základe čoho dospel k správnejmu právnejmu záveru pre zamietnutie nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy. Na vecnú správnosť rozhodnutia preto nemalo vplyv nevysporiadanie sa súdom prvej inštancie s Nálezom Ústavného súdu III. sp. zn. ÚS 754/2016-42, nakoľko toto nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyššej súdnej authority, ktoré rozhodnutie bolo prekonané neskorším názorom Ústavného súdu SR.

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne preto vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnejm posúdení veci súdom prvej inštancie.

18. Obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybníť vecnú správnosť výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Žalobkyňou uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie. V odôvodnení sa s dôkazmi predloženými žalobkyňou dostatočne vysporiadala. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej preukázateľne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

20. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).